Allt är inte Gud som Glimmar - Kapitel 3

Spara som PDF

Lyssna till bokens Kapitel 3 via spelaren nedan (talsyntes):

När du lyssnat klart går du vidare till Kapitel 4 -→

(Klicka på denna länk för att lyssna om du inte ser en spelare ovan eller högerklicka för att ladda hem mp3-filen till din dator)

“Tron är nu”

Kenneth Hagin

Både Kenyon och Hagin beskriver i sina böcker hur de bett för sjuka och sedan frågat den sjuke om han var frisk nu. Den sjuke skall då ha svarat att han väntade sig att bli frisk efter förbönen. Förebedjaren har då sagt att förbönen i stort sett var bortkastad. Detta har uttryckts med orden: “This is not faith. It’s just hope”. På svenska betyder det fritt översatt: “Du tror inte. Du hoppas bara.”

Kenyon betonar utan bevis att tron är det enda villkoret för hälsa och välsignelse. Den som hoppas har visserligen en förväntan men den är av fel slag. Det brukar ofta betonas att det inte är en fråga om att förväntan är för liten. Den är av fel slag. Förebedjaren säger inte: “Du har för svag tro”. Han säger: “Du hoppas bara.”

Paulus säger att tre ting skall bli beståndande: tron, hoppet och kärleken. Hos Kenyon har däremot hoppet blivit en förväntan som inte leder någon vart. “Tron producerar resultat”, brukar det heta. Hoppet ses däremot som en blindgångare.

Hur tänker Kenyon?

Kenyon utgår från pånyttfödelsen. Människan som är en ande har blivit gjord fullkomlig i sin ande. Hon kan enligt honom umgås med Gud som en jämlike (“on terms of absolute equality”, *The Hidden Man*, sid 51). I hennes ande råder nu inte bara absolut rättfärdighet, utan hon besitter där hela Guds natur.

Vi får nu påminna oss, att Kenyon ser människan som en ande som har en själ och bor i en kropp. Alltså är det hennes verkliga jag som blivit syndfritt, helat och välsignat med rikedom, framgång, kraft och vishet.

Själen och kroppen tillhör denna världen på ett annat sätt än anden, säger Kenyon. De står fortfarande under Satans välde. De är därför upproriska mot Gud. Själens uppror är det vi vanligen kallar synd i tanke och handling. Kroppens uppror består på motsvarande vis i sjukdom, menar Kenyon.

Många beskyller trospredikanter för att utpeka den sjuke som en syndare, vilket harmset brukar tillbakavisas av predikanterna själva. Normalt säger man heller inte att den sjuke är sjuk för att han syndat. I stället jämställer man sjukdom och synd och kallar dem båda för andlig svaghet (”spiritual infirmity”). Kenyon menar nämligen, att synden i själen övervinnes om den rättfärdiga anden får dominera över själen. På samma sätt besegras sjukdom genom att den helade anden får dominera över den upproriska kroppen.

Hur anser då Kenyon att man skall göra för att anden skall dominera över själen och kroppen? Det måste väl vara en komplicerad process? Nej, i princip är den mycket enkel. Det är ingen märkvärdig prestation som behövs, bara ett stycke kunskap och konsekvens om man får tro Kenyon.

Människan måste veta att hon redan har blivit rättfärdig och helad i sin ande. Om hon då också inser att anden är hennes verkliga jag, så kan hon börja bekänna att hon redan blivit rättfärdig och helad. Själva bekännelsen är “ord med kraft” och den tvingar själen och kroppen till lydnad. Om nu Kenyon har rätt, så gäller det bara att förstå att Jesus redan har fullbordat sitt verk i oss och bekänna det.

I stället för att kämpa mot synden under bön om hjälp, bekänner man att man redan är rättfärdig. I stället för att be om helande “om det är Guds vilja”, så bekänner man att han redan gjort en frisk. Och viktigast av allt: man bekänner sitt helande medan sjukdomen rasar som värst.

Tron och hoppet

Den sjuke som fick förbön och svarade med att han räknar med att bli frisk, har inte förstått Kenyons budskap. Han ser kroppen som (en del av) sitt jag, och han

väntar sig att Gud skall gripa in. Men Kenyon menar, att han skall se anden som sitt enda verkliga jag och bekänna att Gud redan har gripit in.

För att belysa skillnaden brukar trosförkunnare ofta nyttja Kenyons eget uttryck: “Faith is now. Hope is tomorrow”, vilket betyder: “Tron gäller nu. Hoppet gäller för i morgon.” Tron är inte märkvärdigare menar Kenyon, än att man bekänner att man redan äger allt “i sin ande”, och bekänner att man redan har fått det - inte kommer att få.

När man på det viset klargör, att man vet om sina “rättigheter i Kristus”, måste djävulen vika tillbaka med sina synder och sjukdomar.

Stämmer det?

Allt detta är logiskt och det är lätt att förstå och utföra. Ingen behöver få prestationsångest av en sådan förkunnelse. Men det finns naturligtvis ett viktigt villkor. Kenyon måste ha rätt i det han säger. Om vi för ett ögonblick tänker oss att han kan ha fel - vad händer då med de sjuka?

Vi tänker oss en grupp sjuka som alla till punkt och pricka förstått budskapet och handlar därefter. Men om Kenyon skulle ha fel så kanske inte alla blir friska. Några kanske blir det men andra blir det inte. Somliga kanske till och med dör. Någon kan resa sig upp ur sin rullstol medan andra blir sittande.

Då utbryter den stora förvirringen, för alla troende hade ju redan blivit helade. De som fortfarande är sjuka (“har symptom”, säger Kenyon) jämför sig med dem som blev friska (“blev av med symptomen”). De har “misslyckats med att ta ut sitt helande”. De gjorde rätt och gjorde tydligen ändå fel. Och Gud hjälpte dem inte. Det var något obegripligt fel på deras tro.

Nå, den här bilden känner vi ju igen. Vi har de sista åren träffat många för vilka tron blev en besvikelse och en prestation. Kan detta bero på att Kenyon helt enkelt hade fel? När man märker hur Paulus talar väl om hoppet medan Kenyon närmast talar nedsättande om det, så blir man lite misstänksam. Finns här en hund begraven?

Frälst i hoppet

Vi letar därför i Bibeln efter mer information om hoppet. Vi kommer då att finna, att hoppet handlar om den visshet jag har om att få del i det rike som Gud har lovat och som skall upprättas när Jesus kommer tillbaka. Det är ett “fridsrike” - alltså ett rike med shalom, Guds oförstörda tillstånd.

Där kommer min förnedringskropp som kan bli sjuk, att bytas mot en härlighetskropp genom den kraft varmed han kan underlägga sig allt (Fil 3:20-21). Här och nu kan kött och blod (= kropp och själ) inte få Guds rike till arvedel (1 Kor 15:50). Detta är ingen förnekelse av helandet, men det säger att hälsa och evigt liv inte kan bli en förblivande verklighet i våra kroppar eller själar i denna tid.

I hans sår har vi blivit helade, det är sant (1 Petr 2:24). Men det står också att Jesus har övervunnit dödens makt (2 Tim 1:10) och ändå dör vi. Det är dessutom tänkbart att när Petrus skriver att vi har blivit helade i hans sår, så tänker han på dem som faktiskt har blivit helade. Det är inte säkert att han menar att alla redan äger full hälsa “i sin ande”.

I vilket fall är det fel att säga som Kenyon, att vi redan har allt i vår ande, så att vi med vår bekännelse också kan ha allt i själ och kropp. Paulus uttrycker detta med orden:

> “Det är i hoppet som vi är frälsta. Ett hopp som man ser förverkligat är inte längre ett hopp. Vem hoppas på det som han redan ser? Men om vi hoppas på det som vi inte ser, då väntar vi på det, troget och uthålligt” (Rom. 8:24-25).

Modellen är därför den vi möter i bilden av Israels barn som vandrar ut ur Egypten på väg till löfteslandet (1 Kor 10:1-13). Vi har gått ut ur världen, och vi har gjort det för löftets skull. Vi tror på löftet och vandrar i trohet mot löftets Gud. Men vi är inte framme. Hur vi än lever i tro så är vi inte framme. I hoppet ser vi fram mot det som enligt löftet skall bli vårt. Vi gläder oss och tacksamheten föder trohet. Men vi är inte framme - inte ens i vår ande. Vi väntar uthålligt.

Under ökenvandringen skedde många mirakler. Dessa hade alla den karaktären, att Gud höll folket vid liv i en situation, där man annars skulle ha dött. Det regnade manna från himlen och flöt vatten ur klippan. Skorna slets inte ut. Men öken var det lika fullt. Inga under skedde som en självklarhet. Det var Gud som bestämde varje under som skulle ske. När Mose slog på klippan i stället för att tala till den som Gud hade sagt, så flöt det vatten ur den. Men Gud sade till Mose att han hade brustit i tro (4 Mos 20:2-12), eftersom han inte gjort som Gud hade sagt.

En falsk tidsdimension

Kenyon är tidvis mycket anklagande i sina böcker emot en kyrka som förlagt uppfyllelsen av Guds löften enbart till evigheten efter Jesu återkomst. Han menar att detta är snudd på bedrägeri. Med evangelistens hela förmåga att uttrycka sig klatschigt säger han om Guds löfte: “It’s for now” (ungefär = “Det gäller nu”). Om det inte gäller till fullo förrän vi är döda, så menar han att det skulle vara Satan som gjorde Guds löfte gällande eftersom det är han som tar död på oss.

Eller som det också brukar heta: “Vad skall vi med Guds löfte till när vi kommer till himlen? Det är ju här djävulen finns.” Men om det är himlen som är löftet, då har man ju vänt ut och in på hela problemet. Det finns löften även för denna tid, men det stora löftet har med det kommande riket att göra.

Nu är det lyckligtvis inte djävulen som bestämmer våra dagars mått utan Gud (jfr Ps 139:16). Och löftet gäller inte främst emot djävulen, det är en tanke som gör honom större än han är.

Ingen hemlängtan

Den stora skaran i himlen, den som ingen kan räkna, består av människor som kommit ur den stora bedrövelsen och som just därför tjänar Herren dag och natt. Man kan förstå deras glädje och tacksamhet när man läser om dem. De hade det svårt på jorden, men hoppet höll dem uppe och nu är de framme i löfteslandet. Lidandena på jorden har nu fått en mening som många gånger var svår att urskilja medan de pågick.

Kenyon är mycket främmande för tanken att en god Gud kan tillåta lidanden, eller att något gott egentligen skulle kunna komma ur något lidande. I stället medför trosförkunnelsen en sådan överbetoning på nutiden och på frihet från allt lidande att himlen nästan glöms bort.

Ett grundfel

Vi kan uttrycka detta grundläggande fel så här: Kenyon lovar för denna tid vad Bibeln lovar för himlen.

Detta är ödesdigert med tanke på hela den teknik av tro och bekännelse som lärs ut för att vi skall få se det som vi anses redan äga “i vår ande”. Om bekännelsen får tjäna som en påminnelse om vilken Gud vi tillhör, så kan den på många sätt hjälpa oss att tjäna honom i trohet och glädje. Men om den skall bli en magisk formel som skall garantera ett sorts andligt existensmaximum (inte -minimum!) som inte hör hemma i denna tiden, då är risken stor att många blir brända och besvikna.

Och då blir till sist tron en sorts prestation. Somliga kommer att misslyckas med att “tro fram” hälsa, pengar, seger och välsignelse helt enkelt därför att Kenyon har fel. De kommer då att uppleva det som om de misslyckats. Det har de inte gjort. I denna tid finns det inget som heter att “ta ut i tro”. Det är ett uttryck som bygger på Kenyons missuppfattning att allt skulle vara vårt redan i dag och att vi själva skulle vara som Gud “i vår ande”.

Balans

Kenyon har reagerat emot en kyrka som förlagt allt Guds handlande till ett dimmigt och avlägset fjärran. Det gör han rätt i. Guds kraft i den helige Ande finns här och nu. Jesus sade till lärjungarna att det inte var någon idé att de gick ut och vittnade om inte Andens kraft var över dem. Men Andens kraft är ett förskott på arvet, inte arvet självt (Rom 8:23, Ef 1:13-14, 2 Kor 1:21-22). Trosförkunnare läser gärna Ef 2:6 där det står att Gud har satt oss med Kristus i den himmelska världen. Mindre ofta läses fortsättningen: “..för att han i de kommande tidsåldrarna skulle bevisa oss sin nåds överväldigande rikedom.”

Det finns mycket kraft här och nu. Men när jag söker den ställs jag inför frågan om jag gör det för min egen räkning eller för andras. Själv säger Paulus: “Så utför döden sitt verk i oss men i er verkar livet” (2 Kor. 4:12). Man möter många trosförkunnare som pekar på sin egen hälsa eller ekonomi för att bevisa att de talar sant. Detta är ingen biblisk tanke. Gud kan ge dig stor kraft för de sjukas helande men låta dig själv förbli sjuk. Är du ödmjuk nog för att acceptera det?

Trons nu

Vi såg i början av detta kapitel, att trosförkunnare ofta sett hur tacksamt det är att be för sjuka som bär på en speciell övertygelse om att de redan fått sitt helande. Den iakttagelsen är säkert riktig. Jag har själv gjort den många gånger.

Kenyon tolkar detta så här: alla har redan fått sitt helande och det gäller bara att förstå det. Men eftersom detta inte stämmer med Ordet får vi söka en annan tolkning. Personligen tror jag att det fungerar så att när Gud vill hela, så ger han först det mått av tro som behövs. Gud talar läkedom till en människa, och även om kroppen fortfarande värker så känns helandet som en vilande självklarhet. Ur denna föds sedan också hälsan. När vi ser saken på det viset, så blir tron inte det pris människan måste betala, utan tecknet till att Gud har börjat handla.

Sammanfattning

När Kenyon talar om tro, menar han att vi redan har fått allt vad Guds löften utlovar. Men vi har det i vår ande och måste med vår bekännelse föra ut detta som är vår egendom eller rättighet till själen (mot synden), till kroppen (mot sjukdom), och till omgivningen (mot Satan och de omständigheter han anses kunna ställa i vår väg).

Allt detta skulle varit mycket enkelt, om Kenyon haft rätt på alla punkter. I praktiken ser vi, att många misslyckas med att nå målet trots att de förstått budskapet och bekänt som Kenyon lär att man skall göra. Orsaken ligger i att Bibeln klart markerar, att vi inte fått allt ännu. Löftenas fulla uppfyllelse har vi i hoppet. Dem väntar vi att få se vid Jesu återkomst. Eftersom man bygger hela tanken om vad tro är på en falsk utgångspunkt, blir också läran förvriden. Detta märks tydligast, när man skall förklara för dem som “misslyckades” varför det gick som det gjorde.

Eftersom det brukar heta att “helandet tillhör oss”, ser man också en annan biverkan av trosförkunnelsens budskap om helande. Det blir ju i praktiken så att var och en kan och bör hålla djävulen borta ur sitt eget liv. Därför kan man bli bemött med en sorts “du får skylla dig själv” när man blir sjuk. Man blir inte alltid så avspisad ty människor lever ibland med större barmhärtighet än de undervisar. Men det är anmärkningsvärt att Kenyons lära gör det möjligt att resonera så och att det ibland också inträffar.

Till Kapitel 4 -→

←- Till Kapitel 2

←- Till Innehållsförteckning